

Zus & Zo

*Een maandelijkse column, vol met beschouwende gedachten over het wel en wee in het leven van de Grote en de Kleine Zus.
Hun ervaringen en belevingen, geïnterpreteerd en verteld door de mama. Met illustraties van Wäsp.*

Alpenweide

Klik. Klik. Trek. 'Auw!' 'Oeps.' 'Sorry!' 'Gaat het?' 'Jawel.' 'Okay.' 'En dan hier nog eentje. En daar ook. Woow jeej. Het wordt heel mooi!' Klik. Trek. 'Auw!' 'Oeps.'

Het is – 'Eindelijk zeg!' – kapselschminkjesnagellakjesdag. De Kleine Zus laat zich helemaal gaan. Alle speldjes, elastiekjes, bloemetjes, lintjes, schminkjes en lakjes worden uitgehaald en keurig uitgestald. Ik moet zeggen: het is verbazingwekkend veel toomateriaal. '

Ga hier maar zitten', klinkt het elegant. En als een volleerde schoonheidsspecialiste schuift ze de stoel uitnodigend in de juiste stand. 'En niet bewegen!' zegt ze streng. We beginnen eraan.

Klik. Klik. Trek. 'Auw!' Het ene elastiekje na het andere wordt in het haar gefriemeld. Trek. 'Auw!' 'Oeps.' 'Sorry!' Daarna zijn de prinsessenklemmetjes en ontelbare bloemenspeldjes aan de beurt. Schuif. Pits. Steek. 'Auw! Je zit in mijn vel!' 'Sorry!' 'Gaat het nog?' vraagt ze bezorgd. 'Jawel.' En dan komt de finishing touch. Kleurenlintjes en scoobidoo-draadjes maken het helemaal af. 'Tataaaaaah!'

De Kleine Zus glundert bij de aanblik. Zichtbaar apentrots op haar creatie. En ik moet zeggen: het is werkelijk fenomenaal. Ik wil niet onbescheiden zijn maar het moet gezegd: 'Ik zie er oogverblindend uit!' Geen haar op het hoofd is nog te zien. Enkel bloemen en linten en kleurenpracht. Een bedwelmende alpenweide op mijn hoofd. 'Hoe zie ik eruit?' vraag ik de Zussen. 'Oogverblindend, majesteit!' scanderen ze gelijkstemmig.

De Grote Zus kijkt nog eens extra onderzoekend. 'Woow, mama.' 'Vind je het mooi?' 'Eigenlijk niet echt.' En ze kijkt peinzend 'Of wel, als je bij Zingaburia wil gaan spelen. Of bij Prinsessia.' 'Ja!' roept de Kleine Zus uit. 'Of bij de K3 Bloemenmusical!' 'Okay,' zeg ik. 'Dan wil ik Zingaburia.' Dat vinden de dames alvast goed.

Ik ben er nog niet vanaf ... 'Dan komen nu de schminkjes!' Hopla. 'En wil jij dan daarna de nageltjes lakken?' vraagt ze lief aan de Grote Zus. 'Nee.' Zegt de Grote Zus beslist. 'Jij mag deze keer alles doen. De volgende keer wil ik alles doen!' 'Anders is het niet eerlijk.' 'Ja, maar? Als we dan nu elk een hand doen?' probeert de Kleine Zus nog. 'Dat is niet genoeg. Want ik wil ook wel eens helemaal de haren doen. En de schminkjes!' 'Nee. Nu jij alles en de volgende keer ik.' 'Eerlijk is eerlijk.' 'Okay dan...' Met lichte verbazing volg ik hun bilateraal overleg. Zelf heb ik er overduidelijk niets over te zeggen. Ik ben letterlijk het voorwerp van hun onderhandelingen. De te verdelen taart. En blijkbaar gaat de peer wel in twee, maar dan trapsgewijs en gefaseerd. Nu mag jij. Dan mag ik.

Met volle overgave gaat de Kleine Zus weer aan de slag. Met het gelaat en de nageltjes van de mama als in te kleuren velden. Het gaat goed. Ze wordt er helemaal Zen van. En ik ook. Er zit ook wel niets anders op. Ik moet namelijk 'Stilzitten!' en 'Oogjes dicht!' 'Niet lachen!' Als een onbewogen, levend

kleurboek beleef ik die zondagochtend in volle mindful state of happiness. Het resultaat is, jawel, het moet gezegd: 'Nog oogverblindenderderder dan voorheen!' Nog nooit zoveel lippenstift op de mond gehad!
Uit pure dankbaarheid wil ik haar een hele dikke zoen geven, maar daar wil ze vreemd genoeg niet van weten... Ik loop haar achterna, maar krijg haar gierende gezichtje maar niet te pakken. Het is pure pret. We lopen nog een hele ochtend rond als vrolijke pony's in een blijde alpenweide. Nu maar hopen dat de bel niet gaat. Of het moest de crew van Zingaburia zijn...